

Kapitola 1

Joan Sampleová sa po tretí raz v priebehu niekoľkých minút pozrela na kuchynské hodiny. Čakala, že sa jej každú chvíľu ozve mladší syn. Pozvala Nicka na večeru a pripravila jeho obľúbené jedlo, hoci narodeniny mala *ona*. Neozval sa a Joan si nebola istá, či príde alebo nie. Stôl v jedálni bol prestretý a v rúre sa ohrievali kuracie enchilady so španielskou ryžou a s vyprážanou fazuľkou. Nemala rada kuracie enchilady. Takže až k tomu to dospelo – musela podplatiť vlastného syna, aby ju navštívil. Steve, jej prvorodený, mal dobrú výhovorku, pretože žil vo Phoenixe. Ten však aspoň zavolať.

Schúlila sa do obľúbeného čalúneného kresla v obývačke a zapla televízor. Dávali týždenný prehľad správ, Joan však vôbec nepočúvala, čo hovorili. Popravde ju to ani veľmi nezaujímalo – málokedy informovali o niečom pozitívnom.

Pred týždňom bol Deň matiek a synovia jej poslali kyticu ľalií a bonboniéru. Aspoň si spomenuli, ako veľmi miluje kvety.

Háček bol v tom, že narodeniny mala len o sedem dní neskôr. Steve a Nick mali zrejme pocit, že kvetmi a čokoládou si splnili povinnosť a vybavili Deň matiek aj narodeniny zároveň.

Nedostatok pozornosti od synov by ju netrápil, keby bol nažive Jared. Jej manžel nikdy nezabudol na Deň matiek a každé jej narodeniny urobil výnimočnými. Aj po štyroch rokoch smútila. Celý jej život sa ocitol v troskách vo chvíli, keď Jareda vyhlásili za mŕtveho.

Nedávno sa dopočula, že zubárovi, ktorý kúpil Jaredovu prax, sa darilo. To ju potešilo, znamenalo to, že pacienti si bez problémov zvykli na nového špecialistu. Mnohí boli u Jareda roky, a keďže pracovala v jeho ordinácii ako recepčná a účtovníčka, s viacerými z nich si tykala.

Joan milovala prácu so svojím manželom. Pre väčšinu párov by bolo ťažké tráviť spolu dvadsaťštyri hodín denne, oni však boli výnimkou. Tvorili skvelý tím a vždy si boli mimoriadne blízki. Jej život bol bez Jareda prázdny a pochmúrny. Keď bol preč, mala pocit, že nemá žiadny cieľ, žiadnu motiváciu, žiadny dôvod, prečo vstať ráno z postele.

Joan potriasla hlavou – nedovolí, aby ju jeho strata znova zaplavila bolestným smútkom. Boli to už štyri roky. Štyri dlhé, mučivé roky. Pandémia jej určite nepomohla. Jared nebol preč viac ako pol roka, keď sa celá krajina zo dňa na deň uzavrela. Prvých pár mesiacov zostala v ústraní, bála sa čo i len otvoriť vchodové dvere zo strachu, že sa nakazí vírusom. S pribúdajúcimi týždňami a časom sa Joan s izoláciou vyrovnala. Život v ochrannej bubline sa stal vítaným. Dôverne známym. Rutinným.

Keď sa obmedzenia uvoľnili, postupne sa niekoľkokrát týždenne odvážila vyjsť von. Nie na dlhý čas a vždy s rúškom na tvári a s maximálnou opatrnosťou. Vybavila všetko, čo bolo na zozname – vždy mala *zoznam* – a potom sa ponáhľala domov

do bezpečia. Ak to bolo možné, najčastejšie si potrebné veci objednala cez internet, na čo si zvykla počas pandémie. Život v izolácii sa stal normou a ona zistila, že ho má rada. Svet za dverami mohol byť nebezpečný.

Joan, zahľbená do myšlienok, sa zľakla, keď zazvonil mobil. Na milisekundu ten zvuk ani nespoznala. Vyskočila z kresla, vbehla do kuchyne a potme začala šmátrať po kuchynskej linke – poslednom mieste, na ktoré položila telefón, aspoň tak si pamätala. Prisahala by, že jeho hľadáním vždy strávi polovicu dňa. Úplne by sa ho zbavila, keby tá prekliata vecička nebola taká nevyhnutná pre každodenný život.

Konečne ho našla a bez toho, aby sa pozrela, kto volá, zodvihla. „Prosím.“ Jej pozdrav znel po horúčkovitom hľadaní trocha zadychčane.

„Všetko najlepšie k narodeninám,“ ozval sa spevavý hlas jej staršej sestry Emmie.

„Ďakujem,“ odvetila Joan dojata – sestra bola jej najväčšou oporou. Emmie jej začiatkom týždňa poslala krásne blahoželanie spolu s darčkovou poukážkou do Cutting Edge, Joaninho obľúbeného kadernického salónu. Emmie sa priatelila s majiteľkou Charlene Royceovou, ktorá v Cutting Edge roky pracovala ako kadernička, obe chodili na tú istú strednú školu.

Emmie bola veselá ako zvyčajne – znela, akoby sa mala každú chvíľu rozosmiať. Boli si blízke aj napriek fyzickej vzdialenosti, ktorá ich delila.

„Ako oslavuješ narodeniny?“

Joan pokrčila plecami, hoci sestra nemohla vidieť jej reakciu. „Nuž, nijako špeciálne. V mojom veku sa to už ani nehodí.“

„Koľko to máš rokov?“ doberala si ju Emmie.

„Päťdesiatštyri. A nepripomínaj mi to, prosím.“

„Tváriš sa, akoby si mala sedemdesiat.“

Presne tak sa aj cítila. „Veď aj čoskoro budem mať.“

„Ale no tak, sestrička. Máš pred sebou ešte dlhý život,“ pokarhala ju Emmie. „Potrebuješ len zmeniť prístup. Urob konečne niečo zábavné. Vyjdi von a užívaj si život, nadýchaj sa čerstvého vzduchu. Prejdi sa okolo Zeleného jazera. Vyras na nákupy a zaobstaraj si nové oblečenie. Vezmi si do domu podnájomníka.“

„Podnájomníka?“ Aký bláznivý návrh. Čo to jej sestre napadlo?

„Hneď sa do toho pustím.“ Emmie bola plná dobrých nápadov, ktoré Joan nemala v úmysle v najbližšom čase realizovať.

„Myslím to vážne. Musíš sa dostať zo svojej ulity a najlepším spôsobom, sestrička, je urobiť niečo pre niekoho iného. Určite by si sa cítila lepšie, ak by si si našla spôsob, ako pomôcť druhým. Hovorila som s Charlene, keď som ti objednávala darčekový poukaz – našla si podnájomníčku a je z toho nadšená.“

Joan vyvrátila oči smerom k stropu. „To nemyslíš vážne.“

„Možno áno, možno nie. Napriek tomu by si o tom mohla popremýšľať. Ak niekomu pomôžeš, on by zas mohol pomôcť tebe. Jared je preč už štyri roky. Je načase, aby si znova začala žiť.“

Joan nebolo treba pripomínať, koľko času prešlo odvtedy, čo stratila manžela. S mužom nestráivate viac ako dvadsaťpäť rokov, nežijete spolu, nepracujete spolu, nedelíte sa o každodenné radosť i starosti, aby ste sa potom zmierili s jeho stratou, pretože *nastal čas*.

„Občas mi to pripadá ako včera.“ Aj teraz boli dni, keď chcela Jaredovi prečítať vtip, ktorý našla na internete, alebo mu porozprávať o niečom, čo čítala. Nedávno sa pristihla, že s ním chce prediskutovať novú farbu kuchynskej linky, až potom si uvedomila, že je preč. Viac ako len preč. Bol mŕtvy a pochovaný.

„Viem, že to obdobie bolo pre teba veľmi zložitú.“ Emmin hlas zmäkol. „Už som ti to spomínala a ty si ma zakaždým odbila, ale mala by si zväziť rozhovor s terapeutom.“

Všetky telefonáty so sestrou skončili pri tom istom. Joan jej návrh zakaždým odmietla, nechcela ani uvažovať o tom, že by sa s cudzím človekom rozprávala o bolesti vo svojom srdci. Bolo ťažké hovoriť o Jaredovi, aby sa okamžite nerozplakala. Zahanbilo by ju, ak by sa zrútila pred cudzím človekom. Nedočkávala by zastaviť slzy a okamžite by bolo jasné, že sa z nej stala emocionálna troska.

„Ak nechceš terapeuta,“ pokračovala Emmie, zjavne rozhodnutá držať sa nastolenej témy, „vyskúšaj podpornú skupinu. Počula som, že môže byť veľmi nápomocná.“

„Nie, vďaka.“

„Joan, popremýšľaj o tom. Čo môžeš stratiť? Stretla by si sa s ľuďmi ktorí prišli o svojich milovaných... rovnako ako ty o Jareda. Získala by si podporu a možno našla spôsob, ako znova začať žiť v prítomnosti.“

Joan automaticky pokrútila hlavou. „Nie je to také jednoduché.“

„Prečo nie?“

„Rozplakala by som sa a ty vieš, že by som to nezniesla.“ Už sa videla, ako sedí v kruhu neznámych ľudí a vzlyká tak silno, až by nebola schopná hovoriť. Potom by sa musela vysmrkať, čo by znelo ako trúbenie slona. Nie, to sa v žiadnom prípade *nestane*.

„Nebud' hlúpa. No a čo, že sa rozcitlivieš – nemyslíš, že by to všetci pochopili? Každý v skupine už určite preliat potoky slz.“

„Budem o tom premýšľať,“ vzdychla si Joan v nádeji, že tým sestru trochu uspokojí.

„Naozaj?“

Joan na chvíľu zavrela oči. Emmie sa nemienila vzdať bez ohľadu na to, ako veľmi to Joan bolo nepríjemné. „Prečo je to pre teba také dôležité?“ spýtala sa rezignovane.

„Prečo?“ zopakovala neveriacky Emmie. „Pretože si moja sestra a mám o teba strach. Domnievam sa, že prijatie

podnájomníka by ti pomohlo vrátiť sa späť do života. Stala sa z teba samotárka.“

„To nie je pravda. Chodievam von... Dobre, nie často, ale nie som žiadna agorafobička.“

„Aspoňže tak,“ skonštatovala Emmie a konečne zmenila tému. „Bolo príjemné poklebetiť si so Charlene, keď som ti objednávala poukaz. Kúpila salón počas pandémie, no darí sa jej mimoriadne dobre.“

Charlene už roky upravovala Joanine vlasy a stala sa jej priateľkou. „Počula som,“ vyhlásila Joan, hrdá na odvážny krok spoločnej kamarátky.

„Kedy si sa naposledy dala ostrihať?“

Taktne zamĺčala, že Joan potrebuje viac než len nový zostrih – za posledné štyri roky sa z jej čiernych vlasov stali bieločierne. Možno by mala zvážiť, či si ich opäť nezačne farbiť ako kedysi.

„Už je to nejaký čas,“ priznala zdráhavo Joan.

„Nejaký čas?“

„No dobre, asi dva roky.“

„To som si mohla myslieť!“ Emmie nikdy nebola z tých, čo by si kládli servítku pred ústa. „Sľúb mi, že sa objednáš.“

„Sľubujem.“ Nový účes by jej naozaj prospel. Vlasy mala dlhé a nepoddajné a nutne potrebovali ostrihať. Jaredovi sa páčila s kratšími vlasmi a aj ona si zvykla na ich nenáročnú úpravu. Každé ráno pred odchodom do práce jej stačilo pár minút a vyzerala reprezentatívne. Teraz jej siahali po plecيا. Nezvykla si na ich dĺžku, a keďže jej často padali do tváre, sťahovala ich dozadu gumičkou. Robilo ju to staršou, a nie práve lichotivým spôsobom. Na druhej strane, jediný človek, ktorého väčšinu dní vídala, bol jej vlastný odraz v zrkadle, tak čo na tom záležalo?

„Potom mi pošli fotku – nech vidím výsledok,“ nariadila jej Emmie.